

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **D. G.**, zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Žitná 45, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 8 Az 188/2003 – 40 ze dne 30. 9. 2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného č.j. OAM-1590/VL-11-P18-2000 ze dne 24. 7. 2003 bylo podle § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastaveno řízení o udělení azylu.

Městský soud v Praze nadepsaným rozsudkem rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal zrušení uvedeného správního rozhodnutí tak, že žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl. Městský soud v Praze vzal za prokázané, že se žalobce opakovaně nedostavil k ústnímu jednání ve věci žádosti o udělení azylu, a to přesto, že byl o jejich konání řádně vyrozuměn. Obě výzvy mu přitom byly doručovány na adresu, kterou sám žalobce oznámil správnímu orgánu jako adresu, na které se bude zdržovat. Argumentaci žalobce, že se v době druhého doručení již zdržoval na adrese jiné, přičemž změnu hlášeného pobytu řádně nahlásil, soud odmítl s poukazem na skutečnost, že ke změně hlášeného místa pobytu došlo až dnem, kdy s touto změnou udělil souhlas žalovaný.

Včas podanou kasační stížností napadá žalobce (dále jen stěžovatel) rozsudek Městského soudu v Praze z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. V ní opakuje svá dřívější tvrzení, že druhé předvolání k pohovoru mu bylo dne 18. 6. 2003 doručováno na adresu P. , Ž. 216, přestože již dne 1. 6. 2003 požádal o změnu hlášeného pobytu na adresu P. , E. P. 431. Ministerstvo vnitra však udělilo s touto změnou souhlas až dne 7. 7. 2003, tedy po třiceti šesti dnech. Stěžovatel má za to, že uvedeným postupem byla v jeho případě porušena ustanovení správního řádu a zákona o azylu v ustanoveních o doručování zásilek, jakož i zákon č. 283/1991 Sb., o policii České republiky, jelikož mělo být rozhodnuto ve lhůtě 30 dní od oznámení o změně pobytu žadatele. V uvedeném spatřuje stěžovatel vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu dle § 103 odst. 1 b) s. ř. s., jakož i nedostatek důvodů rozhodnutí, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žádá proto, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti: Žádost o udělení azylu byla stěžovatelem podána dne 2. 10. 2000. Poté, co se stěžovatel opakovaně nedostavil k pohovoru, bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 5. 2002 řízení podle § 25 písm. d) zákona o azylu zastaveno. O opravném prostředku proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 11. 2002 tak, že mu podle § 33 odst. 3 zákona o azylu vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil s tím, že v řízení bude pokračováno. Následně byly stěžovateli na adresu jeho hlášeného pobytu zaslány dvě výzvy, aby se dostavil k pohovoru. První byla uložena na poště dne 5. 5. 2003 poté, co adresát nebyl zastižen, druhá dne 18. 6. 2003 poté, co stěžovatel opět nebyl zastižen. Ani jedna výzva nebyla stěžovatelem vyzvednuta. Dne 24. 7. 2003 proto rozhodl žalovaný podle ust. § 25 písm. d) tak, že řízení o udělení azylu zastavil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu důvodů uvedených v kasační stížnosti. Žalovaný v ní předně namítá, že postupem správního orgánu byla porušena ustanovení správního řádu a zákona o azylu v ustanoveních o doručování zásilek, jakož i zákon č. 283/1991 Sb., o policii České republiky, tedy že byl žalovaným porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit (§ 103 odst. 1 písm. b)). Příslušná ustanovení, jejichž porušení stěžovatel namítá, jsou tedy ust. § 24 a § 49 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) a § 24 zákona o azylu. Která ustanovení zákona o policii ČR má stěžovatel na mysli, není z kasační stížnosti zřejmé.

Podle ust. § 49 správního řádu rozhodne správní orgán v jednoduchých věcech bezodkladně, v ostatních věcech je povinen rozhodnout ve věci do 30 dnů od zahájení řízení. Ve zvlášť složitých případech rozhodne nejdéle do 60 dnů.

Podle ust. § 24 zákona o azylu ve znění účinném v době řízení před správním orgánem se písemnosti doručovaly do vlastních rukou žadatele o udělení azylu. Písemnost, kterou se nepodařilo doručit, se uložila v přijímacím nebo pobytovém středisku, kde byl žadatel o udělení azylu hlášen k pobytu, nebo v ministerstvem určeném azylovém zařízení, byl-li hlášen k pobytu mimo azylové zařízení. Oznámení o uložení nedoručené písemnosti se vyvěsilo v přijímacím nebo pobytovém středisku na úřední desce. Nevyzvednul-li si adresát zásilku do 10 dnů od uložení, považoval se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Podle ust. § 24 správního řádu se důležité písemnosti, zejména rozhodnutí, doručují do vlastních rukou. Nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastižen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, doručovatel uloží písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a adresáta o tom vhodným

způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od uložení, poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Pro náležité posouzení daného případu je pak třeba zabývat se kromě výše jmenovaných rovněž ust. § 77 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení v tehdy účinném znění byl žadatel povinen písemně oznámit úmysl změnit místo hlášeného pobytu nejpozději 15 dnů před změnou místa hlášeného pobytu místně příslušnému oddělení cizinecké policie. Ministerstvo následně žadateli udělilo, nebo neudělilo se změnou hlášeného pobytu souhlas. Schválenou změnu místa hlášeného pobytu žadatel o udělení azylu ohlásil odboru cizinecké a pohraniční policie příslušnému podle místa nového pobytu.

Z výše uvedeného, jakož i z následných legislativních změn zákona o azylu reflektujících existující praxi vyplývá, že celý postup změny hlášeného pobytu žadatelem o udělení azylu je úspěšně završen až ohlášením ministerstvem schválené změny příslušnému útvaru policie (viz současná úprava ust. § 77 odst. 6 zákona o azylu). Od 4. 4. 2003 do 9. 7. 2003 byl tudíž stěžovatel prokazatelně hlášen k pobytu na adrese P., Ž. 216, jelikož k účinné změně hlášeného pobytu žadatele došlo až po jeho schválení žalovaným, resp. ohlášením ve smyslu ust. § 77 odst. 4 zákona o azylu. Z uvedeného pak vyplývá, že žalovaný adresoval výzvy na správnou adresu, byla-li touto P., Ž. 216.

Pokud jde o otázku řádnosti doručení předmětných písemností, resp. vztahu výše citovaných ustanovení o doručování obsažených ve správním řádu na jedné straně a zákonu o azylu na straně druhé, konstatuje Nejvyšší správní soud, že bylo postupováno správně v souladu s ust. § 24 odst. 2 správního řádu, a nikoli ust. § 24 odst. 2 zákona o azylu, byl-li stěžovatel průkazně hlášen k pobytu na výše uvedené adrese a na této pouze nebyl zastížen. Důvody pro postup dle ust. § 24 odst. 2 zákona o azylu (hodnověrné zjištění, že se žadatel o udělení azylu dlouhodobě nezdržuje v místě, kde je hlášen k pobytu) zde nebyly dány, a nemohlo tudíž dojít ani ke stěžovatelem tvrzenému porušení ustanovení o doručování písemností dle zákona o azylu. V této souvislosti odkazuje Nejvyšší správní soud též na svou dřívější judikaturu, konkrétně rozhodnutí ze dne 30. 1. 2004, č.j. 5 Azs 23/2003-61, publikované ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 589/2005.

V dané věci byla první výzva k pohovoru stěžovateli doručována dne 5. 5. 2003, adresát nebyl zastížen a následně si ji nevyzvedl. Podle § 24 odst. 2 správního řádu se třetí den po uložení písemnosti považuje za den doručení. První výzva tak byla účinně doručena dne 8. 5. 2003. Druhá výzva byla stěžovateli doručována dne 18. 6. 2003. Adresát opět nebyl zastížen, písemnost byla uložena, stěžovatel si ji nevyzvedl, a za den doručení se tak považuje 21. 6. 2003. K účinnému doručení obou písemností tak došlo v době, kdy byl stěžovatel hlášen na adrese P., Ž. 216.

Neobstojí nakonec ani námitka stěžovatele, že správní orgány nedodržely lhůty pro svá rozhodnutí. Stěžovatel oznámil úmysl změnit místo hlášeného pobytu dne 1. 6. 2003. Jak vyplývá ze záznamu o provedení šetření Odboru pátrání a kontroly pobytu služby cizinecké a pohraniční policie Praha, bylo na adrese P., E. P. 431 provedeno šetření dne 12. 6. 2003. Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra udělil souhlas se změnou hlášeného pobytu dne 7. 7. 2003. Je proto zřejmé, že jak policie ČR, tak ministerstvo postupovaly v souladu s výše citovaným ustanovením správního řádu, když policie postoupila oznámení ministerstvu spolu se svým vyjádřením do 15 dnů a ministerstvo následně rozhodlo do 30 dnů od jeho postoupení (§ 49 odst. 2 správního řádu).

Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) ani d) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Vzhledem k ust. § 78b odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě

proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížností.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobce měl ve věci úspěch, prokazatelné náklady řízení o kasační stížnosti mu však nevznikly. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 4. ledna 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

